

Justitiedepartementet

Enheten för familjerätt och allmän
förmögenhetsrätt

ju.remissvar@regeringskansliet.se

Kopia till:

JU.L2@regeringskansliet.se

2025-01-24

Er ref: Ju2024/02164

FF ref: 2024/38

Remissyttrande: Delbetänkandet Ett nytt konsumentkreditdirektiv (SOU 2024:69)

Finansbolagens Förening (Finansbolagen) tackar för möjligheten att yttra sig över Justitiedepartementets delbetänkande – Ett nytt konsumentkreditdirektiv (SOU 2024:69). Utredningen föreslår en ny konsumentkreditlag och ett utvidgat tillämpningsområde av lagen om verksamheter med bostadskrediter.

Finansbolagens Förening var tidigt engagerad i frågan hur det nya konsumentkreditdirektivet¹ (CCD2) skulle utformas och därefter i frågan om hur det beslutade direktivet bör implementeras i svensk rätt. Finansbolagen har också tidigare lämnat förslag på hur direktivet i viktiga delar bör tolkas och implementeras.

Sammanfattning

Finansbolagen har övergripande uttryckt stöd för vissa delar av utredningens förslag men påpekar också brister och efterfrågar justeringar för att uppnå en mer balanserad reglering. När det gäller förslaget om en ny konsumentkreditlag anser Finansbolagen att varningstexten "Att låna kostar pengar" endast bör tillämpas på krediter där faktiska kostnader uppstår, för att undvika att skapa otydlighet för konsumenter. Vidare bör konsumenternas val av medium begränsas till säkra och vanligt förekommande kommunikationslösningar inom den aktuella delen av finansbranschen.

När det gäller kreditprövningar lyfter Finansbolagen avsaknaden viktiga åtgärder som av ett statligt skuldregister och aktuell inkomstinformation. Vad gäller förslaget om kostnadstak anser Finansbolagen att det saknas en tydlig analys av hur ett kostnadstak ska tillämpas på kontokrediter och föreslår enklare och mer tydliga lösningar. Dessutom efterfrågas en ventil i lagstiftningen för att hantera situationer med högre referensräntor, då detta annars kan påverka kreditmarknadens stabilitet negativt.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2023/2225 av den 18 oktober 2023 om konsumentkreditavtal och om upphävande av direktiv 2008/24/EG.

Gällande lagen om verksamhet med bostadskrediter anser Finansbolagen att ett registreringsförfarande är en mer proportionerlig och ändamålsenlig lösning än den föreslagna tillståndsplikten. Om tillståndsplikt ändå införs, är det viktigt att reglerna är förutsebara och inte onödigt betungande för de företag som idag omfattas av registreringsplikt. Det välkomnas att undantaget för säljstödande finansiering i lagen om bank- och finansieringsrörelse (LBF) behålls. Finansbolagen pekar på möjligheten att införa ett par klargörande upplysningsbestämmelser i LBF för ökad tydlighet.

Finansbolagen vill även betona vikten av att behålla en särskild näringsrättslig reglering för kreditförmedling för att säkerställa konkurrens och undvika hinder för kreditförmedlares etablering i Sverige. Betydelsen av kreditförmedling inom handeln framhålls också som viktig att beakta i sammanhanget.

1. Ny konsumentkreditlag

Den nya föreslagna konsumentkreditlagen ska i huvudsak ha samma innehåll och tillämpningsområde som 2010 års lag. Den nya lagen föreslås också bygga vidare på 2010 års lag där det är lämpligt och möjligt. De föreslagna reglerna innebär bland annat skärpta krav på kreditgivare att informera om avtalsvillkor, kostnader, räntor och avgifter för krediter. Reglerna omfattar även marknadsföring, konsumenters ångerrätt, kreditgränser, eventuella amorteringskrav och mer omfattande krav på kreditprövning.

1.1 Marknadsföring (5.6)

Utredaren lämnar förslag på att den nya konsumentkreditlagen ska innehålla en bestämmelse som innebär att en särskild upplysning ska lämnas vid marknadsföring av alla kreditavtal enligt konsumentkreditlagen. I syfte att göra konsumenter medvetna om att låna kostar pengar ska reklam för kreditavtal innehålla en tydlig och framträdande varning. Varningen ska innehålla "Att låna kostar pengar". Det föreslås således att all marknadsföring av krediter ska ha texten, inte bara de som är belastade med räntor eller kostnader.

Användningen av en varningstext som gäller för alla krediter kan göra det svårt för konsumenterna att skilja mellan krediter som innebär större risker eller högre kostnader och de som är mindre riskfyllda. Detta undergräver syftet med att ha tydliga varningar och riskerar att leda till att konsumenterna inte ser skillnaden mellan olika produkter därmed förbiser de verkliga riskerna.

Finansbolagen förordar därför att formuleringen "Att låna kostar pengar" begränsas till krediter där faktiska kostnader uppstår, medan ränte- och kostnadsfria krediter undantas från detta marknadsföringskrav. Genom att anpassa varningarna efter kreditens karaktär och kostnadsstruktur säkerställs att konsumenterna får relevant information. Det är viktigt att konsumenterna förstår skillnaderna mellan olika typer av krediter för att kunna fatta beslut på välgrundad information. Det bidrar till ett mer effektivt och ändamålsenligt konsumentskydd.

1.2 Allmän information (5.7.2)

När det gäller konsumentens möjligheter att välja medium bör det tydliggöras att valmöjligheten inte går längre än vad som normalt erbjuds i form av säkra och väletablerade kommunikationslösningar i den typ finansiell verksamhet som är aktuell.

1.3 Kreditprövning (5.8)

Enligt artikel 18.3 i CCD2 ska kreditprövningen utföras på grundval av relevant och korrekt information om konsumentens inkomster och utgifter och andra finansiella och ekonomiska förhållanden som är nödvändig och står i proportion till kreditens art, varaktighet, värde och risker för konsumenten.

Utredaren föreslår att kreditprövningsreglerna, i förhållande till nuvarande bestämmelser, ändras på så sätt att kreditprövningen ska grundas på nödvändiga och relevanta uppgifter om konsumentens ekonomiska förhållanden, vara grundlig och göras utefter konsumentens intresse. Uppgifterna ska avse konsumentens inkomster, utgifter, tillgångar och skulder och uppgifter om andra ekonomiska åtaganden, om det inte med hänsyn till vilket slags kredit det rör sig om, kreditavtalets löptid och belopp samt kreditens risker för konsumenten skulle vara oproportionerligt. Någon presumptionsregel följer inte av direktivet. Utifrån att det är fråga om ett fullharmoniseringsdirektiv bör skrivningen enligt Finansbolagen inte gå längre än vad CCD2 faktiskt kräver. Det centrala är dock att skrivningen, som i förslaget, fångar den proportionalitetsavvägning som ska göras enligt direktivet.

Den föreslagna regleringen skärper kravet på uppgifter som kreditprövningar baseras på. Samtidigt har regeringen valt att inte gå vidare med ett införande av statligt skuld- och kreditregister vilket flertalet tunga remissinstanser har förordat. Regeringen har inte heller genomfört Finansbolagens förslag om att ge uppgifter om creditsökandes aktuella månadsinkomst, från Skatteverket. Förutsättningarna för att genomföra bättre kreditprövningar genom tillgång till relevanta uppgifter har därmed inte förbättrats vilket är anmärkningsvärt, med tanke på kreditprövningens stora betydelse för en välfungerade och sund kreditmarknad – något alla önskar. Avsaknaden av aktuella inkomstuppgifter och ett heltäckande skuldregister medför att kreditgivare tvingas förlita sig på uppgifter från konsumenten själv vilket blir mindre tillförlitligt och leder till sämre kreditprövningar än om aktuell inkomst och skuldbild alltid inhämtas från externa källor, till exempel Skatteverket.

Utredarens förslag innebär att flertalet kreditgivare blir tillståndspliktiga och kommer ingå i den så kallade inre kretsen. Detta kan i och för sig vara något positivt men i ljuset av att kreditupplysningsmarknaden saknar en ändamålsenlig reglering och av historiska skäl domineras av en stor aktör behöver det för konkurrensen och konsumenternas skull snabbt införas ett mer kostnadseffektivt statligt register i Skatteverkets regi alternativt någon annan form av omreglering av kreditupplysningsmarknaden så att konkurrensen ökar avsevärt. Införandet av ett skuld- och kreditregister skulle inte bara underlätta för kreditgivarna att uppfylla de föreslagna kraven, utan även stärka konsumentskyddet och bidra till en mer ansvarsfull kreditgivning. Genom att ge en mer heltäckande bild av en konsumentens ekonomiska situation kan risken för överskuld-sättning minska, vilket gynnar både konsumenterna och samhället i stort.

1.3.1 Kreditförmedlare (5.8.1)

Finansbolagen anser att det bör klargöras i lagstiftningen att kreditförmedlare har en skyldighet att samla in och överföra tillräcklig information om konsumentens förhållanden till kreditgivaren. Denna information ska vara tillräcklig för att kreditgivaren ska kunna genomföra en kreditprövning i enlighet med de krav som gäller för den aktuella krediten, som avgör vilken information som ska överföras.

1.4 Kostnadstak (5.22)

I prop. 2024/25:17 "Ett förstärkt konsumentskydd mot riskfylld kreditgivning och överskuldsättning" anges att kostnadstaket för s.k. högkostnadskrediter ska omfatta samtliga krediter med några undantag. Förslagen upprepas även i det nu remitterade betänkandet. Finansbolagen vill när det gäller denna fråga uppmärksamma regeringen på att det föreligger behov av justeringar i föreslagna lagstiftning (prop. 2024/25:17).

1.4.1 Kostnadstak och kontokrediter

Det saknas analys och vägledning om hur ett kostnadstak i praktiken ska kunna tillämpas för kontokrediter. Den föreslagna lösningen är så obegriplig att den blir oproportionell i förhållande till den begränsade nytta som den eventuellt kan medföra i form av bättre konsumentskydd. Kravet måste därför antingen tas bort helt, alternativt förenklas och förtydligas, för att branschen ska kunna tillämpa kravet på ett begripligt och enhetligt sätt. Finansbolagen noterar att det finns både enklare och bättre lösningar i närliggande länder som bör övervägas av regeringen, om kravet inte tas bort.

1.4.2 Nödvändig ventil saknas i kostnadstaket

Finansbolagen har tidigare uppmärksammat att nödvändig ventil saknas i kostnadstaket som föreslås i prop. 2024/25:17 och i nu remitterat betänkande. Vi lever i en tid då det knappast kan uteslutas att utvecklingen i omvärlden skulle kunna leda till en höjd referensränta på över tio procent. Beräkningar visar att kostnadstaket medför att en betydande del av konsumentkreditgivningen skulle bli olönsam med en referensränta på över tio procent. Det skulle innebära att både enskilda instituts ställning och den finansiella stabiliteten påverkas negativt, eftersom fler institut samtidigt skulle påverkas negativt av en högre referensränta.

Kontinuitet i kreditförsörjningen måste så långt möjligt säkerställas även i kris eller en krigssituation. Det kräver att sakliga invändningar tas på allvar och att reglering av kreditmarknaden utformas på ett sätt som säkerställer kontinuitet i kreditförsörjningen. En ventil i kostnadstaket är något som krävs för att uppnå detta. Oavsett lösning är det centralt att tillämpningen av ventilen blir förutsebar och inte leder till spekulation och andra negativa effekter som påverkar marknaden, inklusive institutens möjligheter till refinansiering.

1.4.3 Förbudet mot förlängning av krediter

Den nya regleringen, som träder i kraft den 1 mars 2025 och begränsar förlängning av krediter till en gång, medför att kontokrediter med slutdatum kommer att fasas ut från marknaden senast den 28 februari 2027 efter sin sista förlängning den 1 mars 2025. Finansbolagen anser att detta förbud inte är motiverat utifrån ett konsumentskyddsperspektiv och att ett undantag för kontokrediter med bestämd löptid därför bör övervägas.

Finansbolagens vidhåller – som framförts tidigare – att förbudet mot förlängning är alltför långtgående och innebär bl.a. att konkurrensen begränsas liksom konsumentens möjlighet att sänka sina kreditkostnader. Regleringen inte är förenlig eller proportionell med hur avbetalningskrediter för objekt är utformade och Finansbolagen anser därför att dessa krediter som redan är förenade med ett mycket gott konsumentskydd ska undantas.

2. Lagen om verksamhet med bostadskrediter (LVBK)

Enligt artikel 37 i CCD2 ska kreditgivare och kreditförmedlare omfattas av ett godkännandeförfarande och av ett registrerings- samt tillsynsarrangemang. Enligt utredaren motsvaras det i svensk rätt av ett krav på tillstånd (från Finansinspektionen). Finansbolagen har tidigare framfört att CCD2 krav kan tillgodoses på ett mindre betungande och mer proportionellt sätt genom en anpassning och komplettering av den registreringsplikt som idag gäller för finansiella institut. Finansbolagen åberopar och hänvisar i denna fråga till yttrandet "Synpunkter på implementeringen av artikel 37 i det nya konsumentkreditdirektivet".²

Enligt gällande rätt ska ett företag som tillhandahåller konsumentkrediter antingen ha tillstånd via lagen om bank och finansieringsrörelse (LBF) eller via lagen om viss verksamhet med konsumentkrediter (LVK). I båda lagarna undantas säljstödande finansiering. Det innebär att företag som tillhandahåller finansiering i samband med avsättning av tjänster som erbjuds eller varor som framställs eller säljs av företaget eller ett annat företag i samma koncern inte behöver ansöka om tillstånd. För att CCD2 ska implementeras på ett korrekt sätt anser dock utredaren att undantaget måste inskränkas när det gäller säljstödande finansiering till konsumenter. Utredaren föreslår att ett tillståndskrav i nivå med LVK ska införas för säljstödande finansiering till konsument.

Utredningens förslag innebär en utvidgning av lagen om verksamhet med bostadskrediter och föreslås därför heta lagen om verksamhet med bostadskrediter och vissa andra konsumentkrediter (LVBK). I förslaget till LVBK föreslås en generell tillståndsplikt som innebär att kreditgivare och kreditförmedlare av andra konsumentkrediter än bostadskrediter behöver söka tillstånd hos Finansinspektionen (FI). Den nuvarande lagen om viss verksamhet med konsumentkrediter (LVK) föreslås upphävas. Kraven för att erhålla tillstånd enligt nya LVBK för verksamhet med konsumentkrediter, som inte är bostadskrediter, föreslås i huvudsak motsvara de som idag gäller enligt LVK.

Även om Finansbolagen förordar en utveckling av registreringsplikten för säljstödande finansiering är utredningens förslag om en tillståndsplikt i nivå med LVK i och för sig ett godtagbart alternativ, om tillståndsplikt för säljstödande finansiering trots allt ska införas.

2.1 Finansbolagens tidigare synpunkter på Finansdepartementets promemoria "Stärkt konsumentskydd på kreditmarknaden"

Finansbolagen åberopar tidigare synpunkter på Finansdepartementets promemoria "Stärkt konsumentskydd på kreditmarknaden"³ och vill – återigen – påpeka att det inte finns någon koppling mellan den verksamhet som i dag bedrivs med stöd av säljstödsundantaget i LBF och de problem som tas upp i Finansdepartementets promemoria kring ett begränsat antal konsumentkreditföretag som är inriktade på högkostnadskrediter till konsumenter.

I sammanhanget behöver också uppmärksammas att alla konsumentkreditinstitut inte är inriktade på högkostnadskrediter. FI har även avslutat en granskning av ett konsumentkreditinstitut helt utan anmärkning. Trots detta ska företaget, om regeringens förslag genomförs, tvingas upphöra eller bli kreditmarknadsbolag eller bank. Det är inte proportionellt.

² <https://www.mrf.se/wp-content/uploads/2024/06/Skrivelse-ang-art-37ccdNNRMRFfE.pdf>.

³ <https://www.regeringen.se/contentassets/a5d866edae9641d0966bf2f248662f6e/finansbolagens-forening.pdf>.

2.2 Finansbolagen välkomnar att så kallad säljstödande finansiering även fortsättningsvis ska vara undantagen från tillståndskrav enligt LBF

Finansbolagen delar utredningens bedömning att undantaget för säljstödande verksamhet i LBF inte ska ändras och noterar att samma bedömning även gjorts av regeringen i Finansdepartementets promemoria "Stärkt konsumentskydd på kreditmarknaden".

Utredningen föreslår att LVBK ska vara subsidiär till LBF när det gäller tillstånd för kreditgivning och kreditförmedling till konsument. Det innebär att företag som idag är inte är tillståndspliktiga med stöd av undantaget i LBF och därför endast är registreringskyldiga enligt lagen om valutaväxling och annan finansiell verksamhet kommer behöva söka tillstånd enligt LVBK om de förmedlar eller beviljar krediter till konsumenter.

Finansbolagen anser i och för sig att en enklare, mer proportionell och mindre administrativt betungade lösning vore att nuvarande registreringsförfarande kompletterades för att uppfylla kraven i artikel 37. Exempelvis genom att det anges i lagen att FI (på liknande sätt som idag när det gäller penningtvättstillsynen) har rätt att utöva tillsyn över att registrerade företag följer konsumentkreditlagen. Bakgrunden till att Finansbolagen förordar en så lätt reglering som möjligt är att regeringen kan komma att träffa ett stort antal icke finansiella företag. Tyvärr saknas det i utredningen närmare uppgifter om hur många företag det rör sig om. Ett registreringsförfarande är mot den bakgrunden en rimligare och mer ändamålsenlig lösning som blir lättare att hantera både för berörda företag och för FI.

Om tillståndsplikt trots detta ska införas anser Finansbolagen dock att utredarens förslag kan vara ett alternativ så länge rörelselagarna blir förutsebara för de bolag som idag är registreringspliktiga. Inte minst med beaktande av Finansdepartementets förslag "Straffansvar för den som bedriver finansiell verksamhet utan tillstånd eller registrering".

Finansbolagen saknar tydliga och klagörande författningsförslag. Finansbolagen anser att ett alternativ för att uppnå ökad tydlighet skulle kunna vara att införa ett par upplysningsbestämmelser i LBF, eventuellt i direkt anslutning till undantaget för säljstödande finansiering i LBF. En första upplysningsbestämmelse skulle kunna erinra om registreringsplikten för annan finansiell verksamhet i valutaväxlingslagen. En andra upplysningsbestämmelse bör ange att företag som uppfyller kraven för undantaget i LBF men avser att bedriva kreditförmedling eller kreditgivning till konsument är tillståndspliktiga enligt LVBK. Upplysningsbestämmelserna bör även kompletteras med ett par klagörande förarbetsuttalanden.

2.3 Kreditförmedlare och återförsäljare i ljuset av Finansdepartementets promemoria

Enligt Finansdepartementets promemoria "Stärkt konsumentskydd på kreditmarknaden ska endast svenska eller utländska kreditinstitut tillåtas bedriva näringsverksamhet som syftar till att lämna eller förmedla krediter till konsumenter. I det nu remitterade delbetänkandet saknas en närmare analys av hur artikel 37 i CCD2 ska införlivas i ljuset av Finansdepartementets förslag om att upphäva lagen om viss verksamhet med konsumentkrediter (LVK).

Finansbolagen anser – som tidigare anförts med anledning av promemorian – att det krävs att en särskild näringsrättslig reglering för kreditförmedling måste behållas eller införas. Eftersom CCD2 är ett fullharmoniseringsdirektiv är det inte möjligt att inte ha en

sådan näringsrättslig reglering. Om Sverige inte tillåter att kreditförmedling kan bedrivas påverkas såväl konkurrensen som den inre marknadens funktion negativt, eftersom kreditförmedlare skulle förhindras att etablera sig på den svenska marknaden. Finansdepartementets förslag är därmed knappast genomförbart.

Definitionen av kreditförmedlare blir allt viktigare, eftersom kreditförmedlare framöver kommer att omfattas av fler näringsrättsliga regler, samtidigt som lagens tillämpningsområde utvidgas och så kallade subsidiära kreditförmedlare (som är större företag) blir tillståndspliktiga. För att dessa subsidiära kreditförmedlare ska kunna avgöra om de behöver ansöka om tillstånd och omfattas av de nya kraven, samt för att effektiv tillsyn över kreditförmedlare ska kunna genomföras, krävs att det är tydligt hur lagen ska tillämpas på kreditförmedlare.

Enligt artikel 2.12 i CCD2 definieras kreditförmedlare som en fysisk eller juridisk person som inte handlar i egenskap av kreditgivare eller notarie och som inte bara antingen direkt eller indirekt introducerar en konsument för en kreditgivare och som inom ramen för sin närings- eller yrkesverksamhet mot ett vederlag, som kan utgöras av pengar eller annan form av avtalad ekonomisk förmån, (a) presenterar eller erbjuder kreditavtal till konsumenter, (b) bistår konsumenter genom att utföra annat förberedelsearbete eller annan administration innan avtal ingås vad gäller kreditavtal, än sådant som avses i led a, eller (c) ingår kreditavtal med konsumenter för kreditgivarens räkning.

En stor andel av alla företag som säljer varor och tjänster till konsumenter förmedlar också krediter till konsumenterna. Huruvida denna typ av förmedling omfattas av ett tillståndskrav beror på relationen mellan företaget och kreditgivaren, det vill säga om kriterierna för att definieras som kreditförmedlare är uppfyllda eller inte. Troligtvis kommer ett stort antal återförsäljare behöva ansöka om tillstånd för att få fortsätta bedriva sin verksamhet. Med anledning av Finansdepartementets promemorian "Stärkt konsumentskydd på kreditmarknaden" har flera remissinstanser inklusive Finansbolagen påtalat att det i promemorian helt saknades förslag om reglering av kreditförmedling, vilket förutsätts finnas enligt bland annat CCD2.

Finansbolagen vill i detta sammanhang erinra om att frågan om tillstånd för kreditförmedling inte bara handlar om företag som enbart har som verksamhet att förmedla blacolån till konsumenter, utan även om vanliga icke-finansiella företag som i varierande utsträckning förmedlar krediter i samband med försäljning av företagets varor eller tjänster. Såväl i Finansdepartementets promemoria som i Justitiedepartementets delbetänkande saknas en analys huruvida det är förenligt med det nya CCD2 och EU-rätten i övrigt att exkludera företag inom handeln från att kunna förmedla krediter, vilket skulle kunna bli fallet utan en särskild tillståndskategori för kreditförmedlare. Detta eftersom vanliga företag, liksom andra kreditförmedlare, inte uppfyller förutsättningarna för att bli bank eller kreditmarknadsbolag enligt LBF.

Ett scenario där kreditförmedling, enligt det särskilda tillstånd som föreslås i delbetänkandet, inte skulle vara möjlig kan få betydande negativa konsekvenser för både konsumenter och marknaden som helhet. Återförsäljares roll som kreditförmedlare fyller en mycket viktig funktion i den allmänna omsättningen och möjliggör för konsumenter att få tillgång till krediter i samband med köp av varor eller tjänster. Tillgång till olika kreditalternativ främjar också konkurrensen vilket är till fördel för konsumenterna. Finansbolagen håller därför med utredaren om att de tillståndsuppsättningar, för kreditförmedlare, som CCD2 öppnar upp för ska utnyttjas i svensk rätt.

2.4 Kunskap- och kompetenskrav (5.14)

Enligt CCD2 ska relevant personal hos kreditgivare och kreditförmedlare ha lämplig kunskap- och kompetensnivå för att uppnå en hög nivå av professionalism. Det bör därför ställas krav på att kreditgivare och kreditförmedlare styrker relevant kunskap och kompetens på företagsnivå, på grundval av minimikraven för kunskap och kompetens. Medlemsstaterna ska således se till att kreditgivare och kreditförmedlare säkerställer att deras personal har och uppdaterar lämpliga kunskaper för att sätta samman, erbjuda och bevilja kreditavtal, utföra kreditförmedlingsverksamhet och tillhandahålla rådgivningstjänster.

Utredaren lämnar förslag om att FI ska bemyndigas att meddela föreskrifter om vad som ska krävas för att uppfylla kraven. Finansbolagen anser att det är viktigt att de kommande föreskrifterna blir så ändamålsenliga som möjligt. De nya kraven kommer påverka många företag och anställda inom näringslivet. För att säkerställa en ändamålsenlig och rimlig reglering bör licensiering hos en extern part därför inte vara ett generellt krav. I stället bör exempelvis en intern e-utbildning med en dokumenterad kunskapskontroll kunna utgöra ett alternativ för att uppfylla kraven. I sammanhanget måste också beaktas att verksamheter inom handeln ofta bedrivs på många olika platser. Det bör även beaktas att personalomsättning kan variera i olika verksamheter. Finansbolagen bidrar gärna i FI:s föreskriftsarbete i denna del.

FINANSBOLAGENS FÖRENING

Per Holmgren
Per Holmgren

Mikaela Moen
Mikaela Moen